

செய்யுள் திரட்டு
தமிழ் இளநிலைப் பகுதி-1

தமிழாய்வுத் துறை
மாட்சிமைதங்கிய மன்னர் கல்லூரி
(குன்னாட்சி B+)
புதுக்கோட்டை - 622 001.

5. சுப்புராம்புணம்
6. விவ்விபாரதம்
7. சீராப்புராணம்
8. தேம்பாவணி

-குப்புலம்.

-உலூகன் தூதர் சூகம். ✓

-கனகா நதி மறித்த யுகம்.

-தாமிதர் ஆடும் கோடுபுத்தர் கார கார

தூய்மைக்கொடுப்பது என்று சொல்லும் தன்மையினால்
 உயர்வுகொடுப்பது என்று சொல்லும் தன்மையினால்
 தூய்மைக்கொடுப்பது என்று சொல்லும் தன்மையினால்
 தூய்மைக்கொடுப்பது என்று சொல்லும் தன்மையினால்
 தூய்மைக்கொடுப்பது என்று சொல்லும் தன்மையினால்
 தூய்மைக்கொடுப்பது என்று சொல்லும் தன்மையினால்

கணாத்திறமுரைத்த காதை

அன்பார்த்த மாணவர்களை நாமக்குப் பாடப்பகுதியாக
 அமைந்துள்ள கணாத்திறமுரைத்த காதை புகார் கண்டத்தில்
 அன்பாவது காதையாக அமைந்துள்ளது. கண்ணகி தான் கண்ட
 கணவன் தன் தோழி தேவந்தியிடம் கூறுவதே இக்காதையின் முக்கிய
 நோக்கமாகும்.

காதைக் கருக்கம்

ஞாயிறு மறைந்த மாலைப் பொழுது, புகார் நகரத்துப் பெண்கள்
 கல்லும் மலரும் தூவி, விளக்கேற்றி இல்லுறை தெய்வத்தை
 வழிபட்டனர். கண்ணகியின் பார்ப்பனத் தோழி தேவந்தி அந்நகரில்
 உள்ள பாசண்டச் சாத்தன் கோயிலுக்குச் சென்று 'கண்ணகி அவள்
 கணவனைப் பெற வேண்டும் என வேண்டுகிறாள். அவள் கண்ணகியை
 கண்டதே 'நீ உன் கணவனைப் பெறுவாயாக' என வாழ்த்தினாள். அது
 கட்ட கண்ணகி தான் கண்ட கனவினை அவளிடம் கூறினாள். அதற்கு
 காதையாகத் தேவந்தி 'வருந்தாதே! நீ கணவனால் வெறுக்கப்
 பட்டால்; முற்பிறப்பில் கணவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய ஒரு
 தீயன்தவறிவிட்டாய்; சோம குண்டம், சூரிய குண்டம் துறை
 முக்கிக் காம தேவனை வழிபட்டால் கணவனுடன் இம்மையிலும்
 இம்மையிலும் சேர்ந்து வாழலாம்; நாமும் காமவேளை வணங்குவோம்
 என்றாள். கண்ணகி 'பீடன்று' என மறுத்தாள். அப்பொழுது கோவலன்
 கணவனைத் தேடி வந்தான். தன் தவறுக்கு வருந்தினாள். உடனே
 கணவன் தன் காற்சிலம்புகளைக் கொடுக்க முன்வந்தான். மதுரைக்குச்
 சென்று அச்சிலம்புகளை விற்றுப் பொருள் ஈட்டலாம் என்று கூறிய

மாலதியின் துயர் துடைப்பதற்குக் குழந்தையாகத் தோன்றிய பாசண்டச் சாத்தன் வளர்ந்து பிரம்மச்சரிய நிலை அடைந்தான்; மறைகளில் வல்லமை பெற்றான்; தாய் தந்தை இறந்தபின் அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய இறுதிக் கடன்களைச் செய்தான்; தாயத்தாரோடு வழக்குரைத்து வென்றான்; தேவந்தி என்பவளை மணந்து இல்லற வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டான். ஒரு நாள் தேவந்தியை அழைத்து அவளுக்கு,

பூவந்த உண்கண் பொறுக்கென்று மேவித்தன்
மூவா இளநலம் காட்டியெம் கோட்டத்து
நீவா எனவுரைத்து

நீங்கினான். தேவந்தியும் 'தன் கணவன் புண்ணியத் துறைகளாடச் சென்றுள்ளான் என்றும் அவனை மீட்டுத் தருக' என்று ஒரு பிரார்த்தனையைச் சொல்லிப் பாசண்டச் சாத்தன் கோயிலுக்குத் தினசரி சென்று வழிபடுதலை மேற்கொண்டிருந்தான்.

தேவந்தி கண்ணகிக்காக வேண்டல் (39-44)

கண்ணகிக்கும் தன்னைப் போலக் கணவனைப் பிரிந்த துயர் உண்டு என உணர்ந்த தேவந்தி, கண்ணகியின் துயரைப் போக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள். பாசண்டச் சாத்தன் கோயிலை அடைந்து அறுகம்புல், சிறுபூளைப்பூ, நெல் ஆகியவற்றைத் தூவித் தொழுதாள்; பின் கண்ணகியின் துயரைத் துடைக்குமாறு இறைவனிடம் வேண்டினாள். பின் கண்ணகியிடம் சென்று 'நீ உன் கணவனைப் பெறுவாயாக' என வாழ்த்தினாள்.

கண்ணகி கண்ட கனவு (45 - 54)

தேவந்திக்கு மறுமொழி கூறிய கண்ணகி, உன் வாழ்த்துக் காரணமாக நான் என் கணவனைப் பெறுவேன்; ஆயினும் நேற்று இரவு கண்ட கனவினால் என் உள்ளம் நடுங்குகிறது' என்று கூறித் தான் கண்ட கனவைக் கூறத் தொடங்கினாள். 'நானும் என் கணவன் கோவலனும் இங்கிருந்து சென்று ஒரு பெரிய நகரை அடைந்தோம்; அந்நகரில் உள்ள மக்கள் இடு தேளைப் பிடித்து என் மீது போடுவது போல் மிகப் பெரிய பழியை எங்கள் மீது சுமத்தினர். அப்பழி மொழியால் கோவலனுக்குத் தீங்கு நேர்ந்தது என்று பிறர் சொல்லக் கேட்ட நான், அரசன் முன் சென்று வழக்குரைத்தேன். அதனால் அவ்வரசனோடு அவ்வூருக்கும் தீங்கு நேர்ந்தது. தீக்கனவைக் கூறக் கூடாது. ஆதலால் அங்கு நேர்ந்த தீங்கினை

உனக்கு நான்குற மாட்டேன். அங்கு நேர்ந்த தீங்கு என் தீவினை...
போலும். மேலும் என்னோடு பொருந்திய மேலோனாகிய
கோவலனுடன் நான் பெற்ற நற்பேற்றினை நீ கேட்பாயானால் அது
உனக்கு நகைப்பை உண்டாக்கும் என்றான் கண்ணகி.

கண்ணகியின் உள்ள உறுதிப்பாடு (55-64)

கனாத்திறம் கேட்ட தேவந்தி கண்ணகியை நோக்கிக்
கீழ்வருமாறு கூறத்தொடங்கினாள்.

‘பொன்னாலான வளையலை அணிந்த கண்ணகியே! நீ உன்
கணவனால் வெறுக்கப்படவில்லை; முற்பிறப்பில் உன் கணவன்
பொருட்டுச் செய்யவேண்டிய நோன்பினைச் செய்யத் தவறினாய்;
கடலொடு காவிரி சென்றலைக்கும் புகார் நகருக்கு அருகில், தாழை மலர்
மணம் பரப்பும் நெய்தல் நிலத்துச் சோலையிலே சோமகுண்டம்,
சூரியகுண்டம் என்னும் இரு பொய்கைகள் உள்ளன;
அப்பொய்கைகளில் நீராடிக் காழவேள் கோட்டம் சென்று
காமதேவனை வணங்கும் பெண்கள், இம்மையில் தம் கணவருடன்
கூடிப் பிரியா வாழ்வு வாழ்ந்து இன்புறுவர்; மறுமையிலும் போக
பூமியில் தேவராய்ப் பிறந்து பிரியாது இன்பம் நுகர்வர்; எனவே நாமும்
ஒரு நாள் அவற்றில் நீராடுவோம் என்ற தேவந்தி கூறினாள். அதனைக்
கேட்ட கண்ணகி ‘பீடன்று’ என்று கூறி அவள் கருத்தை ஏற்க மறுத்தாள்.

கோவலன் வருகை (65-71)

அப்பொழுது குற்றேவல் செய்யும் சிறு பெண் ஒருத்தி ஓடி
வந்தாள்.

காவலன் போலும் கடைத்தலையான் வந்துநம்
கோவலன் போலும் ...

என்று கூறினாள். வந்த கோவலனும் கண்ணகியின் பள்ளியறை
நோக்கிச் சென்றான். கண்ணகியும் அவன் பின்னால் சென்றாள்.
கண்ணகியின் வாடிய மேனியும் வருத்தமும் கண்டு உள்ளம்
வருந்தினான். ‘வஞ்சம் பொருந்திய கொள்கையையுடைய
மாயத்தானோடும் கூடி ஆடிய தீய ஒழுக்கத்தால் நம் குலத்தவர் தேடி
வந்த மலை போன்ற செல்வமெல்லாம் தொலைந்து ஒழிந்தன;
அதனால் உண்டான வறுமை எனக்கு நாணத்தைத் தருகிறது’ என்றான்.

சலம்புணர் கொள்கைச் சலதியோ பாடிக்

குலந்தரு வான்பொருட் குன்றம் தொலைந்த

இலம்பாடு நாணுத் தருமெனக் கென்ன

ர்பது கோவலன் கூற்று.

கோவலன் கூறிய சொற்களைக் கேட்ட கண்ணகி தன் முகத்திலே புன் முறுவல் தோன்ற, 'சிலம்புகள் இருக்கின்றன; அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு செல்லுங்கள்' என்று கூறினாள். அது கேட்ட கோவலன், 'கண்ணகியே நீ கொடுக்கவுள்ள இச்சிலம்பையே வணிக முதலாகக் கொண்டு திக்கெல்லாம் புகழ் பரப்பும் மாட மதுரைக்குச் சென்று வாணிகம் செய்வேன். முன்னர் இழந்த கலன்களையும், பொருள்களையும் தேடிப் பெருக்குவேன்; நீயும் என்னுடன் புறப்படுவாயாக! என்றான்.

முன் செய்த தீவினை நெடுங்காலம் தங்கி நின்ற நெஞ்சை ஒரு நிலைப்படுத்தித் தூண்ட அத்தீவினையின் ஏவல்படிக் கோவலன் பொழுது புலவர்வதற்கு முன் கண்ணகியுடன் மதுரை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

[நிலைமண்டல ஆசிரியப்பா]

—மணிமேகலைக்கு அறவணர் ஆபுத்திரன் திறம் கூறிய
பாட்டு—

[மணிமேகலைக்கு, அறவணர், ஆபுத்திரனின் வரலாற்
றினை உரைக்கின்ற பகுதி இது. அவன் பாத்திரம் பெறுவ
தற்கு முன்னருள்ள செய்திகள் மட்டுமே இந்தக் காதையில்
அறவணரால் கூறப்பெறுகின்றன.]

1. சாலி பெற்ற மகன்

*மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடிக்கு அருளிய
ஆபுத் திரன்திறம், அணியிழை! கேளாய்;
வாரணாசியோர் மறையோம் பாளன்,
ஆரண உவாத்தி, அபஞ்சிகள் என்போன்
பார்ப்பனி சாலி காப்புக்கடை கழிந்து, 5
கொண்டோற் பிழைத்த தண்டம் அஞ்சித்,
தென்திசைக் குமரி யாடிய வருவோள்;
சூன்முதிர் பருவத்துத் துஞ்சிருள் இயவிடை
ஈன்ற குழவிக்கு இரங்கா ளாகித்
தோன்றாத் துடவையின் இட்டனள் நீங்க— 10

அணியிழையே! மிக மேன்மை பொருந்திய அமுத
சுரபியை மணிமேகலைக்கு அருளிச்செய்த ஆபுத்திரனின்
வரலாற்றைக் கேட்பாயாக: காசியின்கண் வேதநெறியாளன்
ஒருவன் இருந்தான். வேதம் ஒதுவிக்கும் தொழிலினான
அவன் 'அபஞ்சிகள்' என்பவன். அவன் மனைவியான 'சாலி'
கற்புநெறியாகிய காவலின் எல்லையைக் கடந்து சென்ற
வளாயினாள். அதனால், மணந்துகொண்டவனுக்குத்
துரோகம் செய்ததற்குரிய தண்டனைக்கு அஞ்சிய அவள்,
தென்திசைக் குமரியின்கண் நீராடிவிட்டு வந்து
கொண்டிருந்தாள். வருபவள், சூல்முதிர்ச்சி அடைந்த

பருவத்தே, ஊர்துஞ்சும் இருள்மிகுந்த இரவுப் பொழுதிலே, வழியிடைபிலே, தான் பெற்ற குழந்தைக்கும் இரங்காத வளாக, அவ்விடத்துத் தோன்றிய ஒரு தோட்டத்திலே, அதனை இட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

2. பாலூட்டிய பசு!

தாயில் தூவாக் குழவிதுயர் கேட்டோர்
ஆவந்து அணைந்தாங்கு அதன்துயர் தீர,
நாவால் நக்கி, நன்பால் ஊட்டிப்,
போகாது எழுநாட் புறங்காத்து ஒம்ப—

தாயற்றுப் பசியினாலே அழுதுகொண்டிருந்த அக் குழந்தையின் துயரக்குரலினைக் கேட்ட ஒரு பசுவானது, அதனருகே சென்று சேர்ந்தது. அதன் துயரம் தீருமாறு நாவினாலே நக்கிக் கொடுத்து, நல்ல பாலும் அதற்குச் சுரந்து ஊட்டிற்று. அந்தக் குழந்தையை விட்டு அகலாமல், ஏழு நாட்கள் அது பாலூட்டி அதனைப் பாதுகாத்தும் வந்தது. [தூவா - உண்ணா. புறங்காத்தல் - பாதுகாத்தல்.]

3. இளம்பூதி எடுத்தான்

வயனங் கோட்டிலோர் மறையோம் பானன், 15
இயவிடை வருவோன், இளம்பூதி என்போன்;
குழவி ஏங்கிய கூஉக் குரல் கேட்டுக்
கழுமிய துன்பமொடு கண்ணீர் உகுத்தாங்கு,
“ஆமகன் அல்லன்; என்மகன்” என்றே,
காதலி தன்னொடு கைதொழுது எடுத்து— 20

வயனங்கோடு என்னும் ஊரினான ஒரு மறையோம்பும் பார்ப்பனன், அந்த வழியாகத் தன் மனைவியுடனே வந்து கொண்டிருந்தான். இளம்பூதி என்போனாகிய அவன், குழந்தை ஏங்கி அழுகின்ற குரலினைக் கேட்டான். தன் உள்ளத்தே நிரம்பிய துன்பத்தோடு அதன் நிலைமைக்குக் கண்ணீர் சொரிந்தான். ‘இவன் ஆமகன் அல்லன்; இவன் என் மகன்’ என்று சொல்லி, அவனைத் தனக்குக் காட்டித் தந்த இறைவனுக்குக் கைகுவித்தவனாகத், தன் மனைவியுடனும் கூடி அதனை வாஞ்சையுடன் எடுத்தான்.

4. குழந்தை வளர்ந்தது

“நம்பி பிறந்தான்; பொலிக, நம்கிளை!” யெனத்
தம்பதிப் பெயர்ந்து தமரொடும் கூடி;

மார்பிடை முந்நூல் வணையா முன்னர்,
நாவிடை நன்னூல் நன்கனம் நலிற்றி,
ஓத்துடை அந்தணர்க்கு ஒப்பவை எல்லாம்;
நாத்தொலைவு இன்றி, நன்கனம் அறிந்தபின்—

25

*நமக்கோர் மகன் பிறந்தான்; நம் கிளை இனிச்
சிறப்புறும்* என்று மகிழ்ந்து, தம் ஊருக்குச் சென்று, தம்
உறவினரோடும் கூடி அவர்கள் களிப்புற்றனர். அந்தச்
சிறுவனின் மார்பினிடத்தே முப்புரிநூலினை அணியியாததன்
முன்பாகவே, அவனுடைய நாவினாலே வேத வேதாந்தங்
களை நல்ல முறையில் ஓதப் பபிற்றுவித்தான் இளம்பூதி.
மறையோதுபவரான அந்தணர்களுக்குப் பொருந்துபவை
எல்லாம் நாப்பிறழ்ச்சியின்றி, அச்சிறுவனும் நல்லபடியாக
ஓதுவதற்கு அறிந்தனன். அதன் பின்னர்—

5. கொலை வேள்வி கண்டான்

அப்பதி தன்னுளோர் அந்தணன் மனைவயின்
புக்கோன்—ஆங்குப் புலேசுழ் வேள்வியில்,
குருஉத்தொடை மாலை கோட்டிடைச் சுற்றி,
வெருஉப்பகை அஞ்சி, வெய்துயிர்த்துப் புலம்பிக்
கொலைநவில் வேட்டுவர் கொடுமரம் அஞ்சி,
வலையிடைப் பட்ட மாணே போன்றாங்கு,
அஞ்சிநின்று அழைக்கும் ஆத்துயர் கண்டு—
நெஞ்சநடுக் குற்று, நெடுங்கணீர் உகுத்துக்—

30

அச்சிறுவன், ஒரு சமயம், அவ்வூரிலுள்ளவோர் அந்தண
னின் வீட்டிற்குச் சென்றான். அவ்விடத்தே, ஊனுண்ணலைக்
கருதுகின்ற வேள்விச்சாலையைக் கண்டான். அங்கே, நிறம்
பொருந்திய மாலை கொம்பிலே சுற்றப்பட்டதாக, அச்சந்தரு
கின்ற பகைக்கு அஞ்சி, வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து கதறிக்
கொண்டிருந்தது ஒரு பசு. கொலைத்தொழிலைச் செய்கின்ற
வேட்டுவருடைய கொடுமரமான வில்லிற்குப் பயந்து ஓடிச்
சென்று, வலையினிடத்தே அகப்பட்டுத் துடிக்கின்ற மானைட்
போன்று, அங்கே அச்சத்தோடு நின்ற கதறும் அப் பசுவின்
துயரத்தைக் கண்ட அச்சிறுவன், நெஞ்சம் நடுக்கமுற்றான்
மிகுதியான கண்ணீரைச் சொரிந்து வருந்தினான்.

6. பசுவைக் கடத்திப் போதல்

'கள்ள வினையிற் கடுந்துயர் பாழ்பட,
நள்ளிருட் கொண்டு நடக்குவன்' என்னும்

3

உள்ளம் கரந்தாங்கு, ஒருபுடை ஒதுங்கி
அல்லிடை ஆக்கொண்டு, அப்பதி அகன்றோன்,
கல்லதர் அத்தம் கடவா நின்றழி—

‘இப் பசுவினது கடுமையான துன்பமெல்லாம் பாழ்
படுமாறு, திருட்டுத் தொழிலினாலே, இதனை நள்ளிரவிலே
பற்றிக் கொண்டு செல்வேன்’ என்று, தன் உள்ளத்திற்
கொண்ட எண்ணத்தை ஒளித்துக் கொண்டவனாக,
அவ்விடத்தே ஒரு பக்கமாக அவன் ஒதுங்கி நின்றான்.
இரவிலே, தான் குறித்தபடியே பசுவினைக் கைப்பற்றிக்
கொண்டு, அவ்வூரை விட்டும் அவன் நீங்கினான். அப்படி
நீங்கியவன், பருக்கைக் கற்கள் பொருந்திய வழியினைக்
கடந்து சீன்றுகொண்டிருந்தபோது—

7. அந்தணரின் சீற்றம்

அடர்க்குறு மாக்களொடு அந்தணர் எல்லாம்
கடத்திடை ஆவொடு கையகப் படுத்தி,

40

“ஆகொண்டு இந்த ஆரிடைக் கழிய,
நீசமகன் அல்லாய்; நிகழ்ந்ததை உரையாய்;
புலைச்சிறு மகனே; போக்கப் படுதி” யென்று;
அலைக்கோல் அதனால் அறைந்தனர் கேட்ப,—

45

தவறு செய்தாரை நெருக்கி வருத்துதலைச் செய்கின்ற
காவல் மாக்களொடு, அந்தணரெல்லாம் கூடி, அருநெறியின்
இடையிலே பசுவோடு அச்சிறுவனையும் கைப்பற்றினர்.
‘ஆவைத் திருடிக் கொண்டு, இந்த அருநெறியிடையே போவ
தற்குத் துணியும் நீசமகன் அல்லாதவனே! நிகழ்ந்ததைச்
சொல்வாயாக! கீழ்த்தரமான சிறுவனே! நீ இனி அந்தணர்
னின்றும் விலக்கிவைக்கப் படுவாய்’ என்று சொல்லித்
துன்புறுத்தும் கோலினாலே அவனை அடித்து, மற்றும்
கேள்விகளும் கேட்டனர்.

8. பசுவின் செயல்

ஆட்டிநின்று அலைக்கும் அந்தணர் உவாத்தியைக்
கோட்டினிற் குத்திக் குடர்புயத்து உறுத்துக்;
காட்டிடை நல்லாக் கதழ்ந்து கிளர்ந்தோட—

அங்ஙனம் அவனை அடித்து வருத்திய பார்ப்பணர்களின்
உவாத்தியைச், சினங்கொண்டு தன் கொம்பினாற் குத்தி,
அவன் குடரினைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, அந்த நல்ல பசுவானது
காட்டிளையே விரைந்து ஓடியும் போய்விட்டது. அது
ஓடவும்—

செல்கதி உண்டோ, தீவினை யேற்கு?" என்று,
 அல்லலுற்று அழுத அவள்மகன் ஈங்கிவன்;
 சொல்லுதல் தேற்றேன், சொற்பயம் இன்மையின்; 90
 புல்லலோம் பன்மின், புலைமகன் இவ"னென—

அவ்விடத்தே இருந்தவர்களுக்குள்ளே ஒரு மறையவன்,
 "இவனுடைய பிறப்பின் இரகசியத்தை யானறிவேன்"
 என்று அதனைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

"வழி நடந்த வருத்தத்தோடு இளைத்த உடலினளான
 பார்ப்பனி ஒருத்தி, வேதவிதிப்படி சென்று குமரிப் பெருந்
 தெய்வத்தின் பாதங்களை முறையோடும் வணங்கித், தன்
 உறவினரின்றும் நீங்கியவளாக வந்துகொண்டிருந்தாள்.
 அவள் பெயர் சாலி. அவனை, 'நின்னூர் யாது? இங்கு நீ
 வருவது எதுபற்றி?' என்றேன். எனவும், அந்த மறையவன்,
 தான் வருகின்ற வரலாற்றை எனக்கு உரைப்பாளாயினாள்—

"வாரணவாசி நகரத்திலேயுள்ள, சிறந்த வேதங்களிலே
 முதன்மையானதாகவும், வேதமோதுவிக்கும் உபாத்தியாக
 வும் விளங்கும் ஒரு பார்ப்பானின் பெறுவதற்கு அரிய மனைவி
 யான். பார்ப்பார்க்குத் தகாத வழியிலே நடந்துகொண்
 டேன். கற்பாகிய காவலைக் கைவிட்டுப் பிசகிச் சென்றேன்.
 அதனால், என் கணவனையும் இழந்தேன். அவர்கள்
 அடித்துத் துன்புறுத்துவார்கள் என்ற பயம் உடையவளுமா
 யினேன். அதனால் விரைந்து செல்லும் மக்களுடனே கூடிய
 வளாகத் தென்திசைக் குமரித் துறையாடுவதற்கு வந்தேன்.
 குமரியாடி வந்துகொண்டிருந்த யான்—

"பொற்றேரினையுடைய பாண்டியனின் கொற்கை
 யாகிய பேரூர்க்கு ஒரு காவததூரம் கடந்தவளாக, ஆயர்
 களின் இருப்பிடத்திற்கு அருகே வந்தேன். அங்கே ஒரு
 குழந்தையையும் பெற்றேன். பெற்ற குழந்தைக்கு இரங்கும்
 உள்ளமில்லாதவளாகி, அவ்விடத்தே கண்ணில் தோன்றிய
 ஒரு தோட்டத்தினுள்ளே அதனைப் போட்டுவிட்டும் வந்து
 விட்டேன். "இனி, செல்லுவதற்கான ஒரு நற்கதியும்
 தீவினையாட்டியாகிய எனக்கு உண்டோ?" என்று துன்ப
 முற்று அழுதனள்.

அவளுடைய மகனே இவ்விடத்துள்ள இவன். என்
 சொல்லால் விளையும் பயன் ஏதும் இல்லாமையினால், இது
 வரை இதனைக் கூறுவதற்குத் துணிவின்றி இருந்தேன்.
 இவனைத் தீண்டாது போவீராக! இவன் இழிந்த மகன்"
 என்றனள்.

13. சிரித்தான் அவன்!

ஆபுத்திரன், பின்பு அமர்நகை செய்து,
 "மாமறை மாக்கள் வருங்குலம் கேண்மோ;
 முதுமறை முதல்வன் முன்னர்த் தோன்றிய
 கடவுட் கணிகை காதலஞ் சிறுவர்
 அருமறை முதல்வர் அந்தணர் இருவரும்!
 புரிநூன் மார்பீர்! பொய்யுரை யாமே?
 சாலிக்கு உண்டோ, தவறென உரைத்து.
 நான்மறை மாக்களை நகுவனன் நிற்ப—

95

அவன் சொன்ன தன் பிறப்பு வரலாற்றைக் கேட்ட பின்னர், ஆபுத்திரன் சிறிதாக நகைத்தான். பின்னர், "பெரிய வேதங்களை உணர்ந்த வேதியர்கள் வருகின்ற குலமரபினைக் கேளுங்கள். ஆதிமறைகட்கு முதல்வனாகிய பிரமனுக்கு எதிரே தோன்றிய தேவதாசியாகிய திலோத்தமையின் காதற்சிறுவர்கள் அல்லரோ, அரிய மறை முதல்வர் என நீவிர் போற்றுகின்ற அந்தணர்கள் இருவருமான வசிட்டரும் அகத்தியரும்! முப்புரி நூலணிந்த மார்பினரே! அது பொய்யுரையாகுமோ? அது உண்மையாயின், சாலிக்கு மட்டும் தவறு ஏதேனும் உளதாகுமோ?" என்று சொல்லிய வாறே, அந்த நான்மறை மாக்களைக் கண்டு, இகழ்ச்சியோடும் சிரித்தபடியே நின்றான்.

14. அவன் உற்ற துன்பம்

"ஓதல் அந்தணர்க்கு ஒவ்வான்" என்றே

100

தாதை பூதியும் தன்மனை கடிதர,

"ஆகவர் கள்வ"னென்று அந்தணர் உறைதரும்

கிராமம் எங்கணும் கடிஞையிற் கல்லிட—

மிக்க செல்வத்து விளங்கியோர் வாழும்

தக்கண மதுரை தான்சென்று எய்திச்—

105

'இவன் மறையோதும் அந்தணர் குடிக்குப் பொருத்த மற்றவன்' என்று, அவனை வளர்த்த தந்தையான இளம் பூதியே, தன் வீட்டினின்றும் அவனை வெளியேற்றி விட்டான். 'யாகப் பகவைக் கவர்ந்துபோயின கள்வன் இவன்' என்று சொல்லிப் பார்ப்பார் வாழும் கிராமத்து எல்லாம், அவன் பிச்சைப் பாத்திரத்திலே சோழிடாமல் கல்லைப் போட்டார்கள். அவன், அதன்பின் மிகுதியான செல்வத்தால் விளக்கமுற்றோர்கள் வாழ்கின்ற தென் மதுரையினைச் சென்று அடைந்தான்—

[இரப்போர்க்கு உணவிடாமலிருப்பதே இரக்கமற்ற தன்மை. அங்ஙனமிருப்பவும், பார்ப்பனர் கிராமங்களிலே, அவன் யாகப் பசுவைக் கவர்ந்தவன் என்ற குரோதத்தினாலே, பிச்சைப் பாத்திரத்திலே கல்லையும் போடத் துணிந்தனர். இது, அந்நாளிற் கொலை வேள்விபால் அவர் கொண்டிருந்த வெறிமிகுந்த ஈடுபாட்டைக் காட்டுவதாம்]

15. ஆபுத்திரனின் இரக்கச் சிந்தை

சிந்தா விளக்கின் செழுங்கலை நியமத்து

அந்தில் முன்றில் அம்பலப் பூடிகைத்

தங்கினன் வதிந்தத் தக்கணப் பேரூர்,

ஐயக் கடிஞை கையின் ஏந்தி,

மையறு சிறப்பின் மனைதொறும் மறுகிக்,

110

“காணார், கேளார், காண்முடப் பட்டோர்,

பேணுநர் இல்லோர், பிணிநடுக்கு உற்றோர்;

யாவரும் வருக” என்று இசைத்துடன் ஊட்டி,

உண்டொழி மிச்சிலுண்டு, ஓடுதலை மடுத்துக்,

கண்படை கொள்ளும் காவலன் தானென்—

115

சிந்தையின் தெய்வமான கலைமகளின் கலைச்சிறப்பு நிறைந்த கோயிலின் முன் வாயிலிடத்தேயுள்ள, பீடிகையை யுடைய அம்பலத்தின்கண்ணே தங்கியிருப்பவனாயினான் அவன். அந்தத் தென்மதுரைப் பேரூரிடத்தே, பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்தியவனாகக் குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய வீடுகள்தோறும் சுற்றி வருவான். கிடைத்த பிச்சையாகிய உணவினைக் “கண்ணற்றவரே! செவிடரே! கால்முடம் பட்டவரே! ஆதரிப்பார் இல்லாதவரே! நோயால் துன்புற்றவரே! யாவரும் வாருங்கள்” என்று கூவியழைத்து, அவர்கட்கு முதலில் ஊட்டுவான். ஊட்டியது போக எஞ்சியிருக்கும் உணவினைத் தான் உண்டுவிட்டு, அந்த ஊட்டினைத் தலைக்கு அடியிலே வைத்து கொண்டு கண்ணுறங்குவான், அறங்காப்போனான அந்த ஆபுத்திரன்—என்க.